

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för helt år 4 Rdr. Bco

Enkla. N^o.

säljas icke.

SÖNDAGS MAGASIN.

N° 6

Götheborg Söndag d. 6 Maj 1849

2 Qvar.

Slafhandlaren

(Forts. fr. föreg. Nr.)

ante, jag der afbröt Dionys, häftigt uppspringande.

— Sakta, sakta, mitt barn, fortfar Bassila i något spottf ton! Wäl att du erinrar dig, att det är en tant som talar. Tro mig, det gör mig ondt, att jag måste beröra sådana strängar; men hwad som är santt, blifwer santt och oö emellan kan man wäga uttala sannind. Er far må hafwa warit en kät man; men klof war han ej.

— I skället för att såsom sagdt är, innerligen förena sig med oö med slägtkapshand, och derigenom wara säfer mot allahanda fiendtliga anfall, wägrade han att ingä på mitt hedrande förslag och wi skildes åt i en finnesstämming, som ej just war den wänkskapligaste.

— Det gör mig nu dubbelt ondt, att wi så måste skiljas åt, ty jag märkte tydligt, att Stefani behagade honom och att blott Kapethas' gifna löfte förmädde honom att afswisa mitt så wälwilliga förslag. Jag såg, huru det smärskade honom, att hindras genom det han kallade ära, att låta saken återgå, och hans uppförande lät mig hoppas, att

han wid sin återkomst hem skulle wara betänkt på medel och utvägar, att åter få fri hand och då gifwa sin dotter ej åt en försuren främling, utan åt sin nära anförwandt. Men himlen wille annorlunda! Han afreste ifrån och en eftermiddag och följande morgon inträffade hos och den försträckliga underrättelse, att båda på höjden af Priotisa, på en mörk hållwäg blifwit . . .

— Mörbåde, mörbåde, ropade Dionys och Cydonia listigt i en genomträngande ton af smärta.

— Så synes det mina barn, fortfar Basilia i en dof ten. Atminstone sannu man der på stället sönderrifna kläder, som tydligen tillhört er far och hans sällskap, och på wägen sågs en mafs blod och en sönderbruten dölk.

— Jag har gjort allt möjligt för att finna de slagna och upptäcka mördarne, men det har hittills warit mig omöjligt. Emellertid will jag i ena eller andra hänseendet fortfatta mina efterforskningar och hwarken sty möda eller penninguppspeffring för att nå min affigt.

Jag will hwarfen försöka att framställa den smärta, som den elsklige Guras' barn yttrade wid denna underrättelse, eller fru Basiliäs minner och åtbörder wid framställandet af densamma. I förra hänseendet må läsaren sjelf försöka att derom göra sig en riktig föreställning, i sednare fallet gifwer fortsättningen af historien någon ledning.

För Zaleas enka war det ej obefant, att de lidande i öfvermåttet af sin smärta wanligtvis gerina sluta sig till dem, som bjuda dem tröst. Förstande efter lindring i sitt qual gripa de efter det färl, hwarin denna kan tillflyta dem.

Dastadt det temligen känslolösa sätt, på hwilket hon anförde sin underrättelse, syntes hennes smärta öfwer den sorgliga händelsen så sann, så naturlig, att Cydonia för första gången såg på henne med något förtroende och lyhördhet till hennes ord. Och Stefan talade så mycket om sitt fästa beslut, att tillfatta sitt blod och allt hwad han egde för att hämnas den på Guras föröfwade blodiga gerningen, att Dionys framraktigt grev hans hand och utropade: kusin, om du det gör, skall du i mig hatwa en wän och hjelp i lif och död.

Basilia prisade denna — såsom hon sade — heliga iswer hos de båda ynglingarne och uppmanade dem, att så snart som möjligt utföra sin föresats, och utplåna spåren af den blodiga gerningen. Hon wille emellertid gå Cydonia tillhanda, att köpa om huset och waka öfwer att allting derintman skulle gå wäl.

Förhoppningen, att så reda på den grusliga handlingen, kausse att till och med upptäcka källan till densamma, och törsten efter hämd på det objur, som föröfwat ogerningen, trängde befalande alla andra omsorger till bakgrunden, och Dionys war färdig att, bewäpnad ifrån topp och till tå, med Stefan bryta upp till Priotisa, för att der genomföra nefden.

— Cydonia, sade en afton Basilia sorgsen, har du bemärkt, att sedan några dagar personer med mistänkt utseende wisa sig på vår ensliga gård.

— Kära tant, jag tror mig werkligen hafwa upptäckt ett par främmande ansigten, som ej höra till vår omgivning. Så t. ex. upptäckte jag i går afton, när jag kom från brunnen, en menniska med ett wilbt utseende, hwilken, såsom jag tyckte, kom från den närbelägna stogen och höjde hotande sin hand emot mig. Hade jag, utan att förr da mig, sunnat skynda derifrån, skulle jag hafwa gjort det, men till mitt lugnande låg den wilba, brunsande baken mellan mig och främlingen, och derföre gick jag lugnt hem, som om jag ej sett någenting.

— Allt detta försträcker mig, det will jag öppet tillstå. Om man betraktar, hwilken olycka, som redan träffat de dina i denna ensamma trakt och huru litet starka armar wi hafwa till vårt förögande, så kan man blott med försträckelse tänka på hwad som möjligt nära förelidar och. — Öfver min ångt wore det rådligare, att lemna hus och gård åt den pröfwade drängens omsorg och så snart som möjligt afresa till mitt hem, der wi, Gud ske lof, ej hafwa dyliska farer att frukta. Komma då Dionys och Stefan tillbaka, så kunna wi öfwerlägga och förfoga om öfriga mått och steg.

Tantens ord och hennes uppförande i öfrigt woro så wälwilliga, att Cydonia gick in på förslaget att afresa, ehuru hon egerna stildes från sin födelseort och sina ungdomliga sorger och lidanden.

Så dagar efter detta besluts fattande inträffade hon i sin tants hem med det wärdefullaste af den egendom, hon kunde medtaga.

Detta hem war retande, och wid en öfwerblick af det samma föll det henne ingenting oangenämt i ögonen, em ej att Turkar bodde i grannskapet, hwilka hon af mer än en orsak ej kunde tåla.

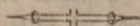
Cydonia upplefde efter de fruktansvärda skakningarne i själ och kropp några lugna dagar, som gjorde henne godt, och då erinringen om det förstutna och den pinliga o'äkerheten, i hwilken hon swäfwade ifråga om sin älskare, nedtryckte henne under wissa ögonblick, så gick hon till sitt stilla rum, på det att ingen skulle se hennes smärta och sålunda lifasom wanhelga den.

En afton helt osörwäntadt, kom Stefan hem. Han war, sade han i följd af ströfwerier i sällskap med Dionys öfwer berg och dal, genom stog och moras, så utmattad, att han nödwändigt måste unna sig några dagars hwila. De hade följt röfwarne spår ända till grannskapet af hufvudstaden och hade öfwerenskommit, att Dionys der skulle wänta honom, tills han aflagt berättelse för modren och Cydonia och öfwerlygat sig om deras wäl-

bestämmande. Först hade han gått till Kiletska, der han trodde sig träffa dem, och der funnit allt i lugn och ordning.

Stefan använde sin nämnda weberquickseltid på att afswakta sin kusin, och han sträfwade så oförtrutet och ibrigt efter det föresatta målet, att han redan efter få dagar ruckte fram med sin affigt att fria till henne. Hwad som dref honom till ett sådant hastigt bedrifwande af detta wigtiga ärende är ej bekant; i hwad fall som helst war det wiist ei någon heberlig grund, ty Cydonia å sin sida hade hittills ej genom den ringaste grad af upmärksamhet berättigat honom att på henne göra några anspråk eller att hos henne förutsätta känslor, som kunde på ringaste wis upmuntra till ett sådant steg. Hennes uppförande mot honom war höfligt, hwilket härrörde från hennes yrefära ställning; det war förtroligare än förnt, men af kärlek kunde deri ej upptäckas ett spår. Twertom, då hon förnt war öppen och glad, så fördrunkades nu hennes drag, så snart han spelade ålskare, ett dystert moln omsuggade hennes sjäfulla ögon, kinderna blöfode, läpparne pressades hårdt tillsamman, Stefan föreföll henne widrig och odräglig; hon måste wända sig bort ifrån honom.

— Stör då ej min knappast återwunna fred, sade den en gång till honom. Vegår ej någenting af mig, som jag ej kan gifwa. Jag will wara er tillgifwen låsom en god syster — men, för Guds skull, åstunda ej mer — plåga mig ej med fordringar som gå längre. Min salig far har redan förfogat öfwer min hand, och jag kan ej blifwa er maka. (Fortiättning.)

Anwising till en enkel och ändamålsenlig

Silkes odling.

(Af M. Zeit.)

Wår tid fordrar alltid mera befallande af oss att med kraft begagna hwarje hjälpkälla, som land och klimat erbjuda, för att med framgång sätta en damm mot mäsornas wåträngande utarmande. Särskildt måste alla grenar af förwärf draga till sig, ej blott upmärksamheten af den theoretiska ekonomen, utan af enshwar, som är mäktig af ett praktiskt ingripande i lifwet; de lefwa att göra den, som drifwer desamma, fri från hospitalets herradöme och öfwermagt och att närmare sammanbinda honom med det allnärande landet, allmoderen jorden. Derhän syfta nu sedan årtal de mångfaldigaste förslager till förbättring af de hittills hjälplösa proletärerernas läge, ja detta är på wiist sätt kärnan och brännpunkten af alla hittills såsom förslag framställda planer till anslutningar och förentingar af de arbetande mäsorna, som i de större städer hopat sig på ett afsträskande sätt. Men ännu felas dessa förslager och planer den rätta medelpunkten, från hwilken de förmå ingripande utgå i lifwet.

Bland alla näringsgrenar, hwilkas införande blifwit försöft bland oss, hafwa wi en, som ännu förgäfwes wäntar på den wård och det utbredande, hwaraf den efter så många tillämpade fördelar wäl är mäktig, och som synes företrädeswis egnad, att till förmån för tusen förwerkliga det, som önskas af en sådan industri, och som desutom gifwer den trygghet, att wi genom densamma blifwa mera afhängiga af utlandet och årligen kunna bespara oss millioner, som slutligen framställer ett band af wälgörande werkelser mellan rika och fattiga; detta medel är den fosterländska eller inhemska silkesodlingen.

Derföre skall det wiist blifwa wälkommet, om wi egna denna sak en afhandling i wårt blad, som är bestämt att tjena till en nyttig och alwarsam hushållning.

Såsom bekant är omfattades silkesodlingen i Tyskland med friskärlet af Fredrik den Store och hans minister Herzberg, i det deras sträfwan gif deryå ut, att öfwer allt befördras och upmuntra den inländska tillverkningen, för att behöfwa införa så litet som möjligt från utlandet. Genom mångahanda stränga förordningar föranleddes då planterande af mullbärsträd, genom särskilda befoiningar befördrades silkestillverkningen, och slutligen genom anläggning af siden- och sammets-fabriker lades slutligen för uplystandet och beståndet af en så wiktig industrigren. Emellertid måste det till en del fattas tillräckligt utbredd kunskap af allt hwad härtill hörde.

År 1784 hushållade sig i detta land mer än 13000 personer med frambringande af silke, och i Mittelmark ensamt drefwo 61 presser, flockare och stollärare silkesodling; men under de år, då efter Fredriks död och genom inuerkan af tidens lopp, regeringen lät saken falla, och ännu mera efter 1810, då planteringarne merändels uthyrdes, upphörde med så undantag detta förwärf.

Först för en tjugu år sedan wände herrarne Wolzani i Berlin och v. Tärk wid Potzdam, genom egna, stigtigt fortsatta och i hushållsaken med gunstig framgång frönta bemödanen, åter upmärksamheten deryå, utan att saken lifwål ännu omfattats med allmänt intresse. Werkammast wisade sig äfwen nu i allmänhet landtskolmästarna, hwilka mestadels på kyrkogårdar wid by- och saltwägar förefunna mullbärsträd och drogo försorg om deras förökande. De blefwo åter upmuntrade af regeringen, och deras eget bekymmersfulla läge gaf dem den mest trängande upfordran att se sig om efter något lönande förwärf. Såsom sådant rekommenderar sig silkesodlingen i allmänhet derigenom, att den tager en jemförelsewis kort tid och litet arbete i anspråk. Då man wid alla dessa försök merändels följde de från gamla tider härrörande behandlingsfätt, så blef deruti en följd, att ingen friare, mer till hela folket trängande method för silkesodlingen, kunde göra sig gällande.

Agg på första utvecklingsdagen.

andra

tredje

fjerde

femte

sjette

I. Perioden. En dag gammal mask.

Två dagar

Tre

Fyra

Fem

II. Perioden. Sex

Sju

Åtta

Nio

III. Perioden. Tio

Elva

Tolf

Tretton

Fjorton

Femton

IV. Perioden. Sexton dagar gammal.

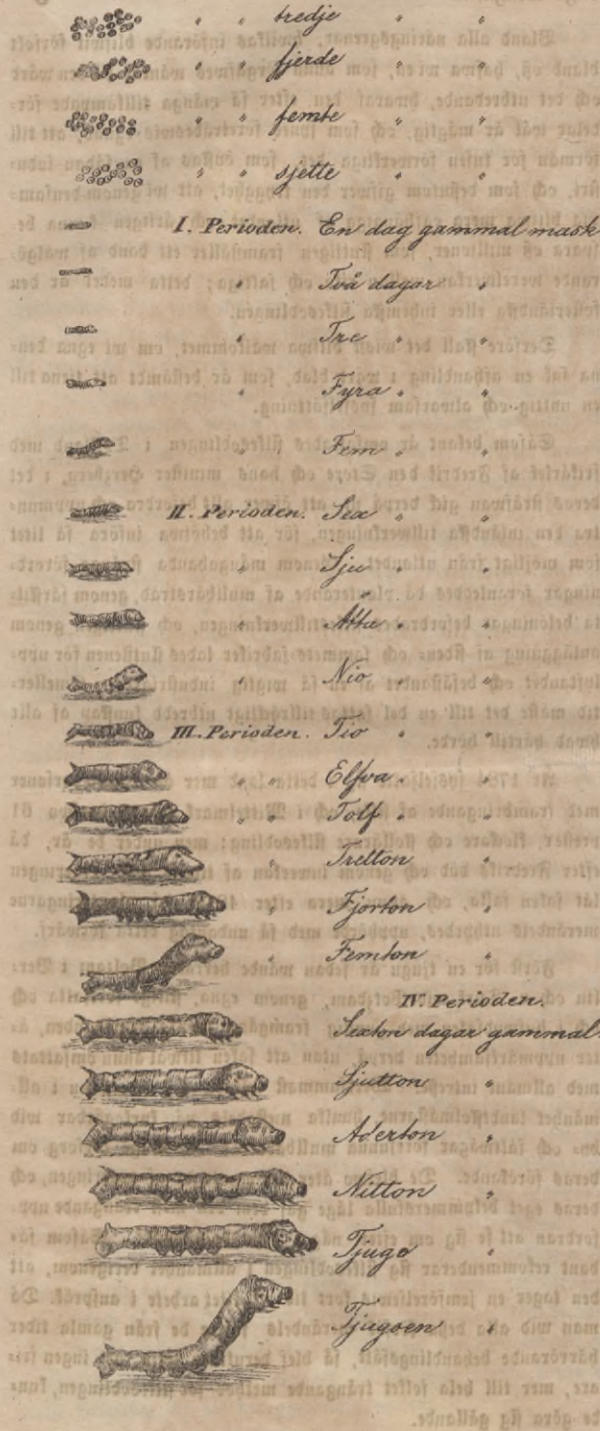
Sjutton

Åtton

Nittion

Tjugon

Tjugoen

Härtill måtte wi i synnerhet räkna de öfverhuswud inskränsta föreskrifter, som de äldre lärarne i silkesodlingen gifwit i afseende på den ålder, som det till föda bestämda löfvet borde hafwa, i afseende på luftens, ljusets, luftdragets stadlighet; ty genom dessa många föreskrifter skadade man mer än man gagnade. Mången war och, som skulle kunnat egna sig åt silkesodlingen, men genom så många omskändigheter derifrån afhöllos.

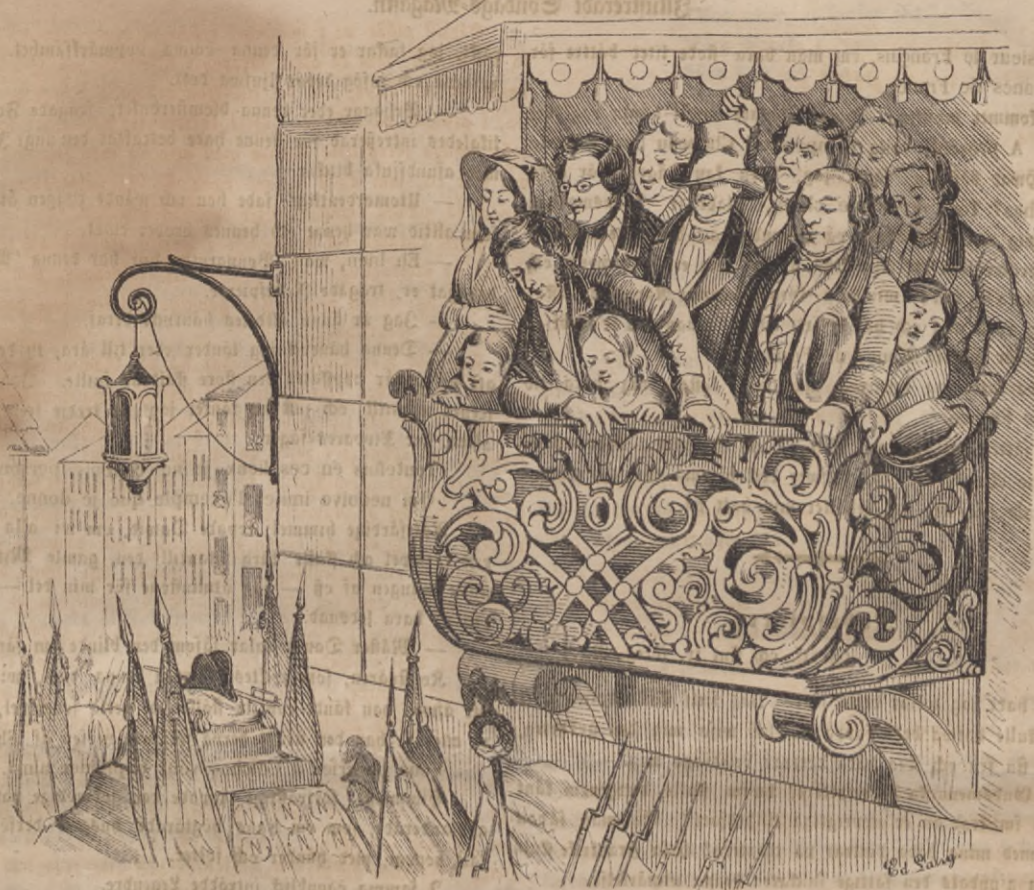
Först lyckades det Rammlow i Berlin att med all ihwer egna sig åt silkesodlingen och uppfinna ett försärande, som rekommenderar sig, såwål genom sina gunstiga följder, som genom sin enkelhet och naturlighet.

Följande framställning grundar sig på Rammlows praktiska method; måtte den bidra till att förskaffa ämnet närmare kännedom, på det att synnerhet den patriotiska affigsten måtte befordras, att öppna för folket en ny näringsfälla!

Det ligger utom trefsen för vår afhandling att helt och hållet utveckla det af Rammlow uppkälda försärandet med mulbärsträdens odling, men wi kunna ej underlåta att hänwisa på det egendomliga och wäsendliga i detsamma. Wi kunna detta så mycket mindre, som det utan mulbärblad egentligen ej gifwes någon silkesodling. Alla framställningar om och uppmuntrigar till denna hjelper således ej, om man ej gifwer dem, som ej hafwa mulbärblad, medel i händerna att i tillräcklig mängd uppdraga sådana. I detta hänseende gäller Rammlows förslag, hwilket han sjelf genomfört åren 1845—49 i Sansouci wid Potsdam, att man anlagger småstogar och smärre planteringar af mulbärsträd, hwilka redan på tredje och fjerde året kunna begagnas och som desutom äro rikligt gifwande och ej farliga att afstjwa. Detta försärande är att rekommendera hos alla egare af lantsbruk, så mycket mer, som det öfwer allt gifwas härtil påsande rum och platser wid wägarne och på obebodda ställen. Synnerhet erbjuda jernvägssträckningarne härtil en högt påsande mark, och det är mycket att beklaga att försök i denna wäg åter blifwit neblagda. Ett säkert och skalkwret mulbärsträd har 22 1/2 centner löf; man antager då ej förmycket, om man beräknar, att det på en sommar lemwar ett centner, hwaraf skulle följa, dels att egarne derigenom kunde hafwa en god jorodranta och silkesodlaren en betydlig winst.

Blott två anmärkingar måtte wi bifoga planterandet af mulbärsträdet; att man bemödar sig att blott plantera träd af en art, i synnerhet det hwita mulbärsträdet — *Morus alba* — ty sammanblandningen af arterna werkar störande på silkesodlingen. Sedan må man hålla träden fria från öfwerlastande med grenar och se mindre på den skönt formade löftrouan, än derpå, att selen må öfwer allt hafwa tillträde till trädets partier.

(Fortsättning).

Gatten i Konflikt med Werldshistorien.

Så berättade min kusin, som rest till Paris, för att upplefva ett stycke af werldshistorien.

Jag kom till Paris och satte min hatt på. Det var en hatt à la mécanique, med en machin uti, och som kostade mig blott 40 francs de Francoe.

Derefter går jag på Boulevard N:o 999 F1 och finner just plats på en altan, för att se Napoleons höft passera förbi. Platsen kostade mig endast hundra francs de Francoe.

A revoir à deux heures après midi säger jag, sätter min hatt på och sifrar på café gentilhomme och dricker en butelj min vertikal. Kostar mig blott tjugu francs de Francoe.

Quelle heure est-il, säger jag. Une heure & demi, monsieur le Suisse, sade den magte uppafaren. För tusan, säger jag; redan half två, och sätter min hatt på. Kommer så på altanen; det är allt öfverfyllt med menni-

kor. Skall det vara en plats för hundra francs de Francoe, säger jag hånande. Oui, monsieur le Suisse, sade egaren. För tusan, säger jag och sätter min hatt på.

Emellertid framla påfor och trampeter rundt omkring Napoleons höft, så att man kan blåsa gasen i hufvudet. Alla säga: à présent; nu kommer det och kan ej sväras för bara menniskor. Räkna ut det, kusin; en madame, tre barn och sju messieurs utom mig och min hatt à la mécanique på en tolf quadratsots altan. Jag står midt ibland menniskorna såsom en sabel i en skida och kan ej röra armar eller ben; blott ögonen kan jag röra en smula istän högra ägonvrån till den venstra för hundra francs de Francoe.

Nu brister det löst. A présent, mon Dieu! ah voila l'empereur, l'empereur! Berkligen ser jag sanorna svänga. A bas les chapeaux roya de, som wore de galna. Gatten af, när någon kommer! Chapeau bas, monsieur le Suisse! Jaja, säger

jag, monsieur le Français, em man bara stode litet bättre för hundra francs de France.

Nu kommer musiken! Ingen sönare musik i min dag, det wet jag. A présent, voila l'empereur! Chapeau bas, bête de Suisse! Hvad böfweln, säger jag, huru kan någon här göra chapeau bas? Tout de même chose, pladdrar Fransmannen och får mig med knytstången på hufvudet, att den dyre maskinen i hatten brister som ett transtinn, krasar som ett fälthufvud och sjebrarue hafa sig fast på min näsa. Genast kommer Napoleons äska; jag kan ej röra mig och har ej sett något, innan allt är förbi — detta allt för hundra francs de France.

Derpå låter jag reparera maskinen; kostar mig bara tio francs de France.

Nu sätter jag åter min hatt på och far hem. Man må besgränsa tio Napoleoner; jag blifwer dock hemma eller par exemple på café littéraire och behåller min hatt på.

Robespierre.

(Fortf. och slut fr. föreg. Nr.)

Äk hade jag wetat detta förr. Jag sjelf skulle hafwa gått dit och skulle hafwa bedt pappa Duplay visa mig den godheten, att med sin fru och sina båda döttrar belediga mig.

— Gudsmänniska Robespierre, hwem skulle derigenom kânt sig mera smickrad än er uvrigtiga tillbedjare? En man sådan som ni med mina båda döttrar på theatern! Hela Frankrike skulle hafwa ämndats den fattige smickaren denna utmärkelse.

— Ni är allt för god pappa Duplay, sade Robespierre, lågande sin hand på hans kindra.

— Jag är ingen wäninna af denna Racini!

— Jag syner Elisabeth, jag förgudar honom!

— Och hwarföre, min söna Cleonore?

— Gmedan wår wån, Maximilien förgudar honom.

Robespierre, som hört detta, war förtjust af sinaret.

— Äfwen jag älskar wår gudomlige Racine, ännmärkte Emman Duplay.

— Bewis, att du har smak, mästare träben.*)

— Medborgarinna Robespierre, sade den ytterst blyga Florentinaren till sin gymnares syner, som han i tykhet älskade, utan att hafwa mod att för henne tillstå det, jag wet att ni älskar gula blommer. Tillåter ni mig att gifwa eder denna buket, såsom ett prof att jag äfwen på theatern har tänkt på er.

— Marquis Philippe, medborgare Bonmarotti, swarade hen

*) Duplays brorsen hade såsom frivillig tjent i artilleriet och i slaget wid Wainy genom en fönstfylla förlorat sitt ben.

naft, jag tackar er för denna ömma uppmärksamhet. Sen tog roserna och infög deras lufwa doft.

— Behagar eder denna blomsterbuket, frågade Boncké, som lifalebes intresserad för henne hade betraktat den unge Italienaren med afundsjuka blickar.

— Utomordentligt, sade hon och wände ryggen åt den man, som alltid war henne och hennes broder emot.

— Eh bien, wån Bonmarotti, hur har denna "Mithribate" behagat er, frågade Robespierre.

— Jag är ännu alldeles kännyckt deraf.

— Denna hänrökning länder eder till åra, ty den bewisar, att ni förstår uppsatta den store staldens smulle. Jag kan hela scener utantill, och just nu tänker jag på tredje scenen af första akten, der Kypares säger:

Toutefois en ces lieux je ne connais personne,

Qui nedoive imiter l'exemple que je donne.

Rättfärdige himmel, ropade Dawid, em wi alla här följte ditt exempel och skulle lära utantill den gamle Mithribate, så skulle mången af oss — jag åtminstone för min del — taga döden af bara ledsnad.

— Mästare Dawid talar såsom den blinde em färgen.

Konstnären, som tycktes förtryta denna dem, wille bewisa, att äfwen han kände enskilda ställen af detta sergiewel, och derföre citerade han den strakt derpå följande versen af Pharnaces:

Vous pourriez à Colchos vous expliquer ainsi.

Himmelskt, förträffligt, ropade den godmedige pappa Duplay applunderade, som om hans högtårade husgäst derföre hade berättat honom, med händer och fötter.

I samma ögonblick inträdde Legendre.

Mästare Brount återade löst på den inträdande, såsom hade han anat, att han hade en slagtere för sig, som ännu ester årtal röt af sitt handtverks blod.

— Skulle Legendre wara anhängare af Monarkien, frågade Lebas halfbögt målaren Dawid.

— Jag tilltror slagtarbrängen allt, swarade Dawid, som hade en wis idiosynkrasi emot honom.

— Hvad nytt har du att berätta? frågade Robespierre.

— Dantens afrättning.

— O, låt de döda wara! Wi wilja ej här höra talas om politisk, sade dikteraren.

— Eh bien, parlons philosophic. Hafwen J, mina barn, hört wår retande Sesi Arnoulds nya infall?

— Berätta, store filosof, bad honom Lebas.

— En af hennes otaligt många älskare wisade henne en dofta med Sullys och Choiseuls porträtter. Voila la recette & la depense, le surplus & le deficit, ropade det söna quirliga quickhufvudet.

Och hela kretsen gaf sitt bifall.
 — Umgås du ännu med damerna wid theatern?
 — Jag älskar konsterna, Nobespierre, och konsulterar nu en liten
 talang: Rose Lacombe.
 — Presidentskan i fruntimmerklubben?
 — Känner och ni henne, medborgare Fouché?
 — Har ej den äran!
 — Det är mig kärt, sade Legendre, som war något afund-
 sjuk om sin ersättning.
 — Äfwen du, wän Legendre, borde gå in wid theatern.
 — Och hwilket sakk skulle jag spela?
 — Ömma fäder, komiska gubbar, menade Nobespierre.
 — Eller intriganter och inbitna otuglingar
 — Dessa sakk öfwerlemnar jag åt er, gode Fouché, swarade
 slagaren och wille spricka af stratt öfwer detta elaka skämt.
 — Om jag en gång kunde af hjertats lust så uthwisla
 wår gemensamme wän Fouché, skulle jag ej fråga efter en hand
 full asfignater.
 — Gif honom remingar Merlin, och han uthwislar sig
 själv.
 Alla skrattade åt Nobespierrers infall. Blott den, som blii-
 wit träffad af denna pil, war känslig dertill och tänkte wid sig:
 — Den eländiga tyrannen. Jag skall ej glömma detta elak-
 ta infall.
 — Måster Brout, wisa herrarna, att du bättre kan appor-
 tera än mången pudel, sade förfräckelsens man till boggen och
 kastade en af sina handskar i ett hörn af salen.
 Gubben skörtade efter och uppstod den.
 — Att apportera är ingen konst, det kan Legendre och.
 — Store Rafael, öfwerträfflige Dawid, måla dig själv och
 häng dig i skorstenen.
 — Ser jag då ut som en flinka?
 — O nej, det selas dig salt, swarade slagaren och wille
 skratta sig till döds.
 — Sjung en stumpy, wän Legendre!
 — Will ni höra Sourigners "Nouvel du peuple" eller Nou-
 get Delisle's "Marseillaise"?
 — Hörfona våra ören för politiska sånger! Sjung en glad,
 munter wisa, swarade dittatorn.
 — Wälän, så hör då, swarade slagaren och säng med be-
 lä andrängningen af sin skallande slämma:

Till Nero, grymma kejsaren,
 En gång smög Seneka,
 Han rådde fram en dosa,
 Eh bien, plait-il papa?

Och Nero sade nådigt:

"Mon cher, ej junsar jag."

Elog Seneka i sinnen
 Med dosa och beslag.

Och denne börja nysa
 och ropte: "ve, ack ve!"
 Min wän, det är historien
 Om Fransmäns liberté.

— Af hwem äro dessa verser.
 — Af mig, store Nobespierre, befände Legendre.
 — Och den retande melodien?
 — Af min wäninna, Rose Lacombe.
 — Medborgare Legendre, sade Nobespierre, hållia din wän-
 nina och råd henne i mitt namn att för framtiden spara sin
 musikaliska talang för tert af bättre art, ty trängde denna sång
 till mästern Fouchiers öron, så kunde det lätt ske, att dittaren fick
 pliska med sitt hufwud för den dåliga texten och komponisten med
 sitt för den simpla melodien.

Ett år efter hade båda fallit för gnillotinen.

Nya tider, nya seder!

I Berlin beayna emanciperade fruntimmer att spela en po-
 litisk rol. De hålla klubbar; partiintriger wäfwas med sin hand
 och starka förbindelser kastas med "wenstern", der, såsom befant
 är, hjertat sitter. De älla mämnerna höra citera Napoleons ans-
 wäning till Ben v. Stael. Emellertid händer nu, att män,
 hwilkas åsigt ej infierats af wenstra sidans rabulism, sänna
 för godt att rentwä sina hustrur från delaktighet i fruntimmers-
 klubbarne och att stödda dem mot förwärlingar af namn. Så r.
 er. förklarade för någon tid sedan den berömda fysikern Reib sin
 öfwertygelse, att den skarpa talarinnan af samma namn i den
 demokratiska fruntimmerklubben ej är hans äkta hälft; på sam-
 ma sätt upplyste en herre att klubbistinnan, fru Marheinecke, ej
 är enkau efter theologen Marheinecke, utan hustru till en djurlig-
 kare, tilläggande: "were det min syfter, skulle jag förskjuta henne
 såsom sådan. Utom det att jag anser det wara quinman ewärs-
 digt att uppträda på mannens plats, bör jag upplysa, att så be-
 skaffade grundsatser, som fru Marheinecke uttalat, aldrig funnits
 inom wår familj."

Den förwända werlden!

För en tid sedan dödadades en katt af en rotta. Detta till-
 gie så, att rottan nedhängde i kattens swalg, innan han hunnit
 att affärda henne.

Löjtnanten. "Om det blott en gång blefve krig, min far — endast krig — så wore jag hulpen — och kunde hafwa ett avansemang i perspektiv".

Fadren. "Gwad tänker du på, Ludvig! — krig! — tänker du ej på, att du har sju systrar! — Skall man till och med förminska männens antal, — hvarifrån skola då mina döttrar få männer?"

Ad, hvilken tid, då jag ännu hade älsfverknappen på min läpp! — — — ja, det war en annan tid . . .

Andra Fortsättningen

af

FERNANDE

har lemnat pressen och är att tillgå à 16 sk. B:co.

Göteborg d. 5 Maj 1849.

C. Petersen.

Några Aro utgifves den 13 Maj 1849, N. 7 f. nr.

Göteborg C. Peterfens officin, 1849.